

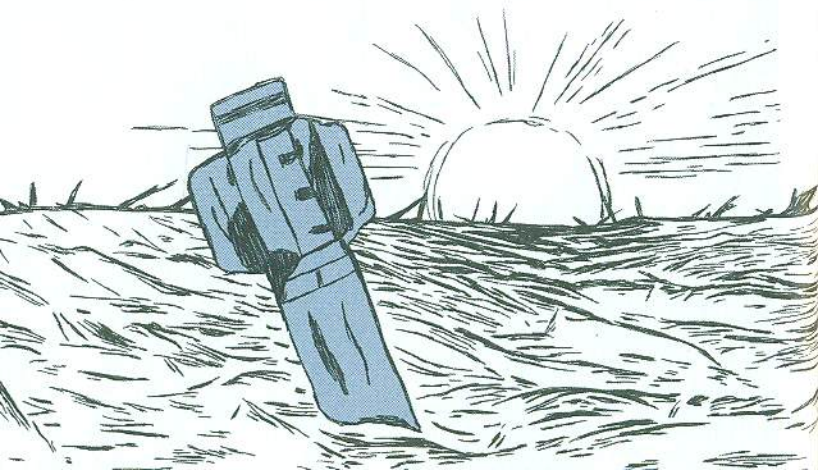
•••

твое приземлене сонце світить — не гріє
твоя приземлена віра гріє — не світить
це був би дощ замість снігу чуєш, Маріє,
це був би той хто здійнявся і все це вітер

а ти шукаєш не чуєш — і досі сниться
що був би сон замість снігу — і сон лапатий
ходили в небо до тебе — а там, Маріє,
хіба лиш тріє царіє наперед хати

колядувати попросять — вікно не віко
твоя приземлена тиша рясна і владна
а ти за неї чи проти неї — не з чоловіка
а з черевика з якого можна курити ладан

твое приземлене сонце мовчить і дише
на Україну з якої вийде ні сніг ні сіно
і тільки тиша над нами знову пекельна тиша
і з неї вітер мовчить і дише на Україну

•••

і летіли ті котрі летіли
і назустріч радісна імла
їм текла крізь тіло — а до тіла
не вливалась — мовби й не була

мовби крила спалені достоту
ловлять не повітряну снагу
а віками встояну скорботу
і її зневажену вагу

мовби річ тут зовсім не в польоті
а в самому тілі що його
прирекли на безконечне «потім»
тільки потом гасячи вогонь

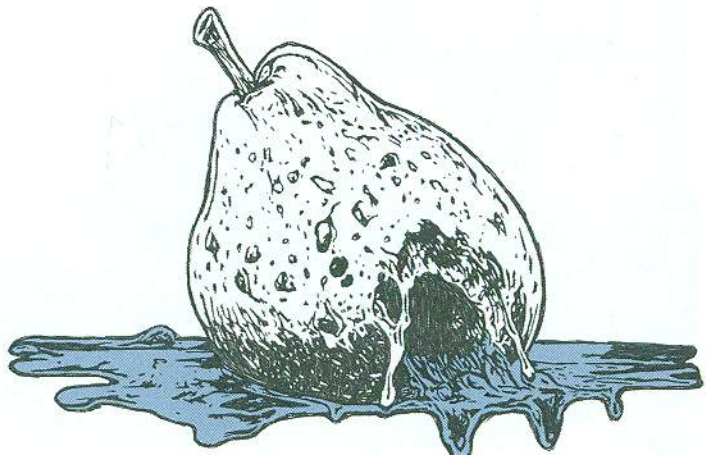
ПОГРУШЦЯ

тиша змінює сенси — втрачає подобу снігу
воля її повільна і суть крихка
увиходиш у неї неначе у перестиглу
грушу, яка

соками вже стекла, а тепер дотікає
сукровиця, що на дотик липка
тиша звужує простір — уже руками
торкаєшся не її, а тебе — вона

і ти у цій тиші тужишся кришишся тишишся
знишклий такий нетутишний — мовби й не ти
мовби на денці видиху сніг залишився
і не знає — танути чи брести
далі у пільму неба з якого не прорости

небо змінює сенси втрачає подобу мислі —
так знову розширює простір зневажена каламуть
лиш клапті по ньому сірі неначе френзлі обвислі
крізь те що було колись грушею досі навіщось
течуть...

• • •

*Їдучи з Котельви на Полтаву,
стрінете по дорозі село Зайці,
а неподалік — село Зайці Другі..*

так і живем наступаючи на камінці
шепчучи в безвість слова нетривкі й недолугі
сунемо далі — і будуть при трасі зайці
а проминемо — і знову зайці, але другі

ніби не видно ні вух ані куцих хвостів
траса розбита — нема тобі віри, полтаво,
спекайся спеки — хіба би спектися хотів
в цьому житті де іще горобці не літали

навіть не чули по кому летять горобці
навіть не їли зі жмені солодкої туги
їдьмо крізь небо — і там при дорозі зайці
а проминемо — і знову зайці, але другі

хто перестріне тут знічених третіх зайців
хто на четвертих на п'ятих

на шостих наткнеться...

лиш наступивши на камінь спекотного серця
звернеш собі на полтаву — уже направці

і живемо — хрускотять під ногами зірки
стомлений місяць моргає крізь хмару муругу
і з даліни нам виходять назустріч вовки
а поза ними — так само вовки, але другі...

я бачив бій жуків — великі чорні хижі
у дикому танку зчепилися вони
хто вижити хотів той непомітно вижив
а той хто не хотів — залишився мені

і я тепер із ним повинен щось зробити —
розправити хітон обчистити від ран
і я тепер його повинен полюбити
бо він таки герой сміливець ветеран

бо у тяжкій борні пролив він кров жучачу
бо важив він життям і перетнув межу
а те що вже за ним ні жучка не заплаче —
то значить що не їй — мені судився жук

приречена гроза у небі даленіла
у білому бузку роїлися жуки
а я усе сидів над непокритим тілом
і шкірою текли до нього мурашки

на вдих і видих зачинена станція позняки
тримайся за поручні міцно тримайся за поручні
на тебе полюють калібри кинджали ядрьона вош
тримайся за поручні ти живий ти в метро
нікому тебе не треба

люди заходять виходять чоловіки жінки
діти дерева люди собаки люди собаки
куди вони йдуть собаки — станція позняки
працює як укриття чи як камера-обскура

на себе полюють люди чоловіки жінки
дерева зірки собаки будинки смисли
колібри на себе полюють ти чуєш — колібри
виходячи із вагона не забувай свої речення

станція позняки працює як викриття
на вдих і видих працює і нікому тебе не треба
і ти падаєш в себе падаєш падаєш па...
«щоб не впасти — хтось ловить тебе за руку —
я сміялась!»

...
опираючись тиші повторюєш: сніг то й сніг
вода як вода — повторюєш — тільки біла
у цім неминучім просторі хтось би зміг
бодай трішечки натрусити душі до тіла?

і поки життя неминуче але минуше
і поки вода ще питна і їстівний сніг —
вирести з цього неба немов із пущі
й коротким рішучим ляпасом...

...урвати сміх

...
зима перестала триматись наших стежок
і ми перестали сприймати її як зиму
ми бачили хіба тінь її — вихолощений жом
соки з якого — знеболені — витекли у пітьму

залишились пори — але не року
а просто пори з яких тече
сукровиця замість соку
погляд замість очей

і тепер мовчкомá собі
майже як горобці
з неба замацані
видзьобуєм камінці

